

Copil fiind, adora fluturii, era fascinată de zborul lor, deopotrivă plăpând, dar temerar. Poate de aceea, în anii de școală, când i s-a cerut să prezinte un insectar cu fluturi, pentru încheierea mediei la cunoștințe naturale, a fost de a dreptul șocată de ideea barbară de a lua sufletele fluturilor și a-i transforma în trofee de insectar, adică îngeri cu aripi multicolore într-un sicriu de lemn.

Ea iubea lumea cu toate făpturile ei, nici măcar țânțarii enervant bâzâitori nu o făceau să îi alerge prin camera în orele târzii din nopțile fierbinți de vară. Își spunea că tot ce are viață, are dreptul să trăiască. S-a rugat îndelung de profesoara cam aspră, dar corectă, să fie ascultată din toată materia, numai pentru a trăi fluturii. A înțeles până la urmă dascălul și situația s-a rezolvat.

A fost un copil curios, însă într-un mod aparte. Părinții ei nu și-ar putea aminti de câte ori fetița lor cu părul blond auriu și cărlionțat, de prințesă și cu niște ochi albaștri, a căror privire caldă îi taie respirația, le-a pus întrebări care încep cu de ce. Cei mai mulți părinți obișnuiesc să se plângă, oarecum cu mândrie și pe alocuri cu superioritate, de cât de avizi sunt copiii lor, încă de foarte mici, să cunoască lumea, asaltându-i cu nenumărate întrebări, din ce în ce mai inteligente și deopotrivă dificile. Ana punea și ea milioane de întrebări sieși, apoi căuta răspunsuri în jur și de cele mai multe ori le găsea trăind pur și simplu experiențe de viață. Ca orice copil, la început de drum, nu știa ce este moartea, iar timpul venea, nu trecea.

Prima experiență care i-a adus în lumea ei frumoasă, colorată, extrem de vie, amărăciunea și groaza pierderii unui om drag, a fost plecarea bunicii materne. Avea atunci vreo șapte ani, dar i-a rămas pentru totdeauna în gânduri imaginea bunicii care dintr-odată avea mâinile prea reci și pentru întâia oară stătea în preajma ei culcată, cu ochii închiși, prea închiși și nu o mângâia. Ana mereu asociase prezența bunicii cu mângâierea și alinarea, căci de câte ori era în preajma ei, o iubea într-un fel pe care nu l-a mai regăsit la altcineva, cu o blândețe fără margini. A întrebat apoi zi de zi, când se întoarce bunica din

călătoria în care părinții îi spusese că plecase, până în clipa în care a înțeles că nu se va mai întoarce niciodată. Se gândește că acum ar fi trebuit să fie lângă ea, dacă nu s-ar fi încăpățânat colegii să o salveze, dacă ar renunța mama să o implore să trăiască. La ce bun? Nu e drept. Nu suntem întrebați dacă vrem să ne naștem, în realitate, de cele mai multe ori, dreptul de a face alegeri, nu ne aparține, de regula destinul sau alții hotărând pentru noi, iar când blestemata de trecere prin timp ne aruncă la pământ, nici măcar nu suntem lăsați să rămânem jos. Sunt atâția oameni care își doresc cu ardoare să trăiască, dar nu li se permite. Și mai sunt oameni care vor să-și afle liniștea, dar sunt forțați să trăiască... Așa gândea Ana. Că ar trebui să i se dea fiecăruia exact ce își dorește.

Ea, în clipa asta, pe plaja tot mai însorită, după un răsărit magnific, lângă marea cristalină, nu se gândea decât la zădărniciile zilelor și a nopților. Un singur om, un singur suflet ar fi putut să o facă să iubească din nou viața și marea, și răsăritul, și apusul... Dar el s-a grăbit și a plecat deja, a plecat învins de soartă și chin, deși ea a fost clipă de clipă lângă el, medic și mai ales suflet pereche.

În secunda plecării, a privit-o lung, cu ochii plini de iubire, dar și de disperare. Ana știe că lui i-a fost frică de moarte și mai știe că ar fi ales pentru eternitate viața lângă ea. Așa cum știe că acum nu are dreptul de a alege între viață și moarte, ci trebuie să plece în acea călătorie la capătul căreia o așteaptă el. Deși și-a pus milioane de întrebări, de fapt așa zisa ei viață a devenit din acea noapte doar întrebare, nu a aflat vreun răspuns. A ales să dea vina pe destin, așa cum facem toți când ne doare să trăim.

Tatăl nu îi vorbește, nu l-a mai văzut de ceva timp. Când merge la ei, obișnuiește să o sune pe mama anunțându-și venirea, știind că astfel tatăl nu va fi acasă. Nu e supărată pe el, îl înțelege și o doare cumplit că i-a făcut și îi face permanent să sufere, cel mai mult pe ei, cei mai iubiți și care o iubesc infinit. Dacă mâine ar părăsi lumea asta urâtă, ar pleca purtând în suflet neștirbită dragostea tatălui ei.

Cât despre mama, sunt foarte multe de spus. Ea e căprioară și leoaică, îngerul păzitor care și-a făcut din lacrimi

stânca de care fiica ei fragilă să se agațe mereu și mereu. Ea este în orice secundă gata să moară numai pentru ca Ana ei bună, frumoasă, deșteaptă, iubitoare, să poată iubi din nou soarele. Ana știe că mama plânge când e singură, de fapt plânge tot timpul, uneori cu lacrimi, alteori fără lacrimi. Bietul ei suflet plânge. Cum ar putea fi altfel, când iadul s-a prăvălit peste ei și peste liniștea lor? Când copilul ei bun și drag, pentru care nu a fost chemată nici măcar o dată la școală, iar dacă a mers la ședințele cu părinții, a făcut-o de fiecare dată ca să trăiască neasemuitul sentiment al mândriei de a fi mama Anei – refuză să mai trăiască ?

De când a încercat prima oară să se sinucidă, a început să plece, puțin câte puțin și iubirea care legase atâția ani sufletele părinților ei. Își reproșează acum reciproc că au greșit, că nu au iubit-o îndeajuns, că nu le-a păsat destul de sufletul ei. Când cea de a doua tentativă - ce dur sună, ca într-un cod penal - s-a consumat la locul de muncă al Anei, ruptura dintre părinți a devenit de nevindecat. Fiecare s-a închis iremediabil în lumea lui, s-au conturat două lumi paralele, fără atingeri, mângâieri ori zâmbete. Ana nici nu ar mai putea sta mai mult de câteva zeci de minute în casa părintească, deoarece nu ar supraviețui ghețarilor de acolo. Ghețarii luaseră locul căldurii sufletești dintre părinții ei, iar podurile de flori dintre ei se preschimbaseră în ziduri înalte, foarte înalte, de netrecut, de nepătruns. Zadarnic le-a tot spus că sunt cei mai buni părinți de pe pământ, că nu putea avea parte nicăieri, lângă nimeni altcineva, de atâta iubire și libertate. Era adevărat.

Ei făcuseră din lumea întreagă o jucărie și i-o pusese în mâini din clipa în care puiul lor scump și drag începuse să deslușească rostul lumii. Avea aripi și libertate. A știut să zboare și să fie fericită până când... Cum să nu ți se frângă inima în milioane de cioburi când vezi că TU ai făcut din părinții tăi, munți de suferință și neputință? Tocmai EI, care până mai ieri îți pusese lumea la picioare și te învățaseră lecția zborului și a libertății? Ana, în copilăria ei luminoasă, fără griji, a știut întotdeauna să dăruiască celor din jur. Pe plaja asta minunată pentru alții, fără culoare pentru ea, își amintește când, cu ani în urmă, intrând în casă fără să fie observată, a surprins discuția dintre părinții ei. Era atunci prin clasa X și

devenise olimpică internațională la chimie și firească, toți erau în al nouălea cer. Cuvintele mamei ei izbesc și acum tâmpilele, și gândurile... „Mă tem de atâta fericire. Mă tem de ziua în care va trebui să plătim pentru perfecțiunea copilei noastre. Ce am făcut, Doamne, să merităm așa copil?”. Tatăl a răspuns sec și pe un ton ce se voia glumeț, așa cum făcea de fiecare dată când întrebările mamei erau profunde și conțineau adevăr ori prevestire: „Am făcut exact ce trebuia, ne-am iubit și am adus-o pe lume.” În glasul lui, Ana nu a simțit nici pe departe hazul sau detașarea, ci teama de ce va urma, multă teamă de viitor.

Locul ăsta, la margine de mare, o îndeamnă pe Ana la visarea timpurilor în care găsea răspunsuri la întrebări. Când a intrat în încăperea părinților au încremenit o clipă la gândul că ea ar fi putut auzi taina lor, apoi s-au purtat în modul cel mai firesc cu putință, adică iubind-o. Mama a pregătit-o pentru tot, bun și rău, în viață. Știa atât de multe, încât aproape nimic din ce i s-a întâmplat nu a luat-o prin surprindere. Aproape... Un singur reproș i-ar face mamei, dacă asta poate fi reproș. A iubit-o prea mult, mult prea mult, dincolo de oricine și înainte de orice. Orice mamă își iubește puiul dincolo de viața și moartea ei, însă Ana a simțit mereu dragostea mamei ca pe aerul pe care îl respira. Biata mama, a albit atât de mult în doar câțiva ani, privește mai mult în pământ decât spre cer. Ana crede că ea nici nu a mai văzut cerul de când...

A îndrăgit lumea spitalului de când mama sa a început să o ia cu sine acolo, medicul pediatru fiind mai mult de 35 de ani. Fără a dori în vreun fel să aleagă în locul ei, mama i-a arătat și cealaltă parte a existenței, cea plină de suferință. Contrar celor care încearcă să își protejeze copiii de microbi, boli, durere, mama Anei nu a ezitat să o ia cu sine, atunci când a crezut de cuviință, în preajma copiilor suferinzi. Așa a învățat fata ei să iubească și mai mult oamenii, iar când a trebuit să hotărască drumul de urmat, a ales într-o clipă medicina, iar specializarea ulterioară, într-una dintre ramurile ei cele mai dificile și fascinante, creierul uman.

Soarele arde prea tare deja, prea multă lume în jur și copii gălăgioși. E cazul ca terapia de vindecare, lupta pentru

viață, promisă prin jurăminte mamei, să continue în camera de hotel, își spuse în gând, Ana.

După îndelungi spitalizări, tratamente date de psihiatri, terapii nenumărate, urcușuri și mai ales, prăbușiri, acum este prima data când Ana a plecat singură departe de casă. Nu înainte de a promite ca nu va mai încerca să... Și, îndeosebi, după ce medicii i-au asigurat părinții că este mult mai bine, iar o perioadă de timp departe de lumea ce se dovedise atât de rea, i-ar readuce pofta de a trăi.

Lumea ei e lumea cea mai rea posibilă, întrucât i-a luat sufletul pereche, iar singurii care o mai leagă încă de lumea asta blestemată, sunt părinții, cei mai nefericiți oameni de pe pământ. Ei gustă din plin pocalul deznădejzii căci înainte trăiseră fericirea, atât de multă fericire încât începuseră chiar să se teamă de data tributului. Desigur, a venit și plata... Nu a răspuns la niciun telefon ori mesaj, îi spusese mamei să nu intre în panică dacă va decide să nu comunice cu nimeni, vrând să guste pe deplin întâlnirea cu ea însăși. Era convinsă că atitudinea ei nu o împiedica pe mama ei să îi trimită zeci, poate sute de mesaje pline de iubire. Așa era mama, nu renunța niciodată, dar niciodată când era vorba de copila ei dragă și chinuită.

Plină de gânduri și amintiri, Ana se îndreaptă agale spre hotel, trec oameni veseli pe lângă ea, se aude muzică, se aud încă valurile mării, din ce în ce mai îndrăznețe, dar ea e într-o lume care nu cuprinde nimic din toate astea. Ana nu a pus prea multe întrebări începând cu de ce, atunci când era copil... Nu a întrebat pe cei din jur, și-a pus întrebările sieși, apoi a căutat singură răspunsurile.

Acum nu mai are puterea să întrebe, darămite să mai caute răspunsuri.

A obosit rugând viața să o lase în pace...

ÎNCEPUTUL

Ana a uitat semnificația cuvântului „început”. Pentru ea, nimic nu mai începe, cel mult inerția o poartă înainte, altfel totul se va fi terminat de mult. Nu mai are așteptări, speranțe, năzuințe. Odată cu sufletul și iubirea, s-a năruit și profesia ei, cea care îi adusese împlinire și echilibru atâția ani și ani, îi ținuse loc de tot și de orice. Acum, privind în mica ei lume, atât cât mai rămăsese din ea după ce moartea trecuse hain, așa cum numai ea blestemata știe să facă, Ana îi vede cu ochii minții pe bătrânii ei părinți și alți câțiva oameni dragi care i-au rămas aproape. Erau cu mult mai mulți înainte de... în fine, așa se întâmplă de obicei, lumea se împuținează, din diverse rațiuni. Nici măcar nu are dreptul să se supere pe cineva ori să se simtă abandonată, nimeni nu are vreo obligație față de ea. Și apoi, iubire nu poți dărui din obligație, ci numai dacă și când simți.

Când spitalul a răsunat de faptul nemaiîntâlnit că un medic, fie și o femeie, a încercat să-și pună capăt zilelor la locul de muncă, iar ziarele au scris pe primele lor pagini știrea de senzație și nici programele de știri ale televiziunilor nu au ratat asta, ba chiar au prezentat informații în regim de *breakingnews*, a devenit evident pentru toată lumea că drumul aceluia medic sinucigaș se încheiase în ale slujirii jurământului lui Hipocrat...

Ajunsă în camera de hotel, curată și frumos mirositoare, Ana descoperă încă o dată că zilele au devenit mult prea lungi. Privind ceasul, constată că orele sunt doar 13, așa încât mai era destul din azi. Nici nopțile nu erau altfel, orele erau veșnicii, mai ales când somnul nu venea și de cele mai multe ori, somnul își intra în drepturi spre zori și doar pentru câteva ore. Locul acesta era într-adevăr frumos, marea și țărnel de un farmec aparte, iar serviciile hotelului de cea mai bună calitate. Nu ai avea cum să nu te simți bine. Numai dacă sufletul nu ți-ar purta dureri mari...

Își amintește că atunci când s-a trezit din somnul pe care și l-a dorit moarte, în urma unor eforturi supraomenești ale echipei de medici care făcuseră totul și ceva în plus să o salveze, primul gând a fost să încerce cât mai repede cu putință